

# “Edina prava mera je ljubezen brez mere”

Izpolnjuješ zahteven načrt življenja: vstajaš zgodaj, moliš, prejemaš zakramente, veliko delaš ali študiraš, si zmeren, se mrtvičiš ..., vendar opažaš, da ti nekaj manjka! ...

20. junij

... Ponesi v svoj pogovor z Bogom tale razmislek: ker svetost — boj, da bi jo dosegel — pomeni polnost ljubezni, moraš pregledati svojo ljubezen do Boga in zaradi Njega do drugih. Morda boš potem odkril velike

pomanjkljivosti, skrite v tvoji duši, proti katerim se sploh nisi boril: nisi dober otrok, dober brat, dober tovariš, dober prijatelj, dober kolega; in ker neurejeno ljubiš “svojo svetost”, si nevoščljiv.

“Žrtvuješ” se v mnogih “osebnih” podrobnostih, zato si navezan sam nase, na svojo osebnost, pravzaprav ne živiš za Boga niti za druge: samo zase. (*Brazda*, 739)

Vse, ki smo mu pripravljeni odpreti ušesa svoje duše, nas Jezus Kristus v govoru na gori uči božje zapovedi ljubezni. Na koncu nam kot povzetek razloži: *Ljubíte svoje sovražnike.*

*Delajte dobro in posojajte, ne da bi za to kaj pričakovali. In vaše plačilo bo veliko in boste sinovi Najvišjega, kajti on je dober tudi do nehvaležnih in hudobnih. Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!*

Usmiljenje ne ostaja zgolj pri sočutni drži, temveč se poistoveti s

preobiljem ljubezni, ki hkrati s seboj prinaša preobilje pravičnosti.

Usmiljenje pomeni imeti razgaljeno srce, ki ga na človeški in božji način prežema trdna, požrtvovalna, velikodušna ljubezen. Tako razlaga ljubezen sveti Pavel v svoji hvalnici tej kreposti: *Ljubezen potrpi, ravna dobrotljivo, ljubezen ne zavida, se ne ponaša, se ne napihuje, ne sramoti, ne išče svojega, se ne pusti razdražiti, ne misli hudega, ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse oprosti, vse veruje, vse upa, vse prenese. (Božji prijatelji, 232)*

---